

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 11Csp/68/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118203717
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2022:3118203717.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v spore žalobkyne P. N., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občianky Slovenskej republiky, bytom Beckovská XXXX/XX, zast. Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO 47 256 907 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.101,52 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti sa žaloba z a m i e t a.
- III. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou proti žalovanému domáhala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 1.101,52 Eur, zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.07.2014, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 930,- Eur so splatnosťou 36 mesačných splátok s výškou splátky 55,57 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 1 219,36 Eur. Zároveň bol žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 812,16 Eur. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanej žalobkyňou 17.07.2014 a žalovaným 22.07.2014 vyplýva, že žalobca v bode 5. žiada o poskytnutie úveru vo výške 930,- Eur so splatnosťou na 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 55,57 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1 219,36 Eur s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 20,89 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,02 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 49,67 %. V bode 6 vyššie citovanej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňajte), z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 930,- Eur splatnosť úveru je 36 splátok, výška mesačnej splátky je 55,57 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1 219,36 Eur s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 20,89 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,02 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 49,67 %. V zmysle bodu 13 predmetnej žiadosti, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti - zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500070828 zo dňa 22.07.2014 vyplýva, že dlžníkom je žalobkyňa a bol jej schválený úver vo výške 930,- Eur so splatnosťou na 36 mesiacov, s výškou mesačnej splátky 55,57 Eur, s dátumom splatnosti

prvej splátky úveru 01.09.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 01.08.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, ročnou percentuálnou mierou nákladov úveru 20,89 %, s priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 49,67 %, celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 1.188,36 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 812,16 Eur. Zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch musia byť vo forme stanovenej zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení a musia obsahovať zákonné náležitosti stanovené týmto zákonom. Žalobkyňa má za to, že napadnutá zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. Napadnutá zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že v oboch prípadoch žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a následne žiadosť bola podpísaná žalovaným. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o chválenom revolvingovom úvere. Žalobkyni následne došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere. Uvedené oznámenie nie je však podpísané zo strany žalobkyne. Z toho vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom schválenie revolvingového úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov, boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré žalobkyňa nepodpísala. Má za to, že ide o nekalú prax žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru jej má byť oznámené následne žalovaným, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý. Zároveň má za to, že napadnutá úverová zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva o úvere, ktorá má byť podkladom pre zrážky zo mzdy je tak bezúročná a bez poplatková, z dôvodu absencie zákonom stanovených náležitostí, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o konečnom termíne splatnosti, pričom v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov, údaj 36 mesiacov nie je možné považovať za termín konečnej splatnosti úveru. Úver poskytnutý žalobkyni sa teda vzhľadom na hore uvedené považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň považuje Dohodu o poskytovaní služieb súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právny úkon. V neposlednom rade poukazuje na nesprávne uvedenie výšky RPMN, nakoľko má za to, že do tejto sadzby je potrebné zahrnúť aj odmenu za poskytovanie služieb podľa Dohody o poskytovaní služieb. Táto dohoda je nepochybne doplnkovou službou k spotrebiteľskému úveru a odmenu za tieto služby mala byť zahrnutá v celkových nákladoch spotrebiteľa. Zároveň má za to, že uzatvorenie takejto dohody je nekalou praxou žalovaného, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, keďže takýmto spôsobom má žalovaný v úmysle obísť zákonné limity stanovené na odplatu za spotrebiteľský úver. V zmysle tejto dohody mal žalovaný poskytnúť žalobcovi služby. Žalobkyňa však nikdy nevyužila žiadne služby zo strany žalovaného. Takúto dohodu o poskytovaní služieb považuje teda za neplatnú, vzhľadom na to, že je v rozpore s dobrými mravmi a obchádza zákon. Žalobkyňa zaplatila žalovanému zo zmluvy doposiaľ sumu 2.000,52 Eur. Výška úveru bola 899,- Eur (znížený o poplatok za poskytnutie úveru). Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o 1.101,52 Eur. V zmysle ustanovenia § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa má za to, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a je povinný zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie, a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do práv žalobkyne, neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovanie dlžnej sumy zo strany žalovaného značne nepriaznivo pôsobili na zdravotný aj psychický stav žalobkyne. Žalobkyňa si preto uplatňuje výšku zadostučinenia vo výške

300,- Eur, ktorú považuje za primeranú výške úveru, morálnej a majetkovej ujme. Ako dôkaz označila Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.07.2014, Doklady o úhradách.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 30.05.2018, doručené súdu dňa 04.06.2018 žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne zaviazal žalobkyňu k náhrade trov právneho zastúpenia. K tvrdeniu žalobkyne, že zmluvné strany neuzavreli písomnú zmluvu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), uvádza, že podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a v zmysle ktorých: „Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RU. Zmluva o RU je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa. Zmluvné strany si výslovne dohodli spôsob konštituovania ich zmluvného vzťahu, pričom ich zmluvnú slobodu a zmluvnú voľnosť nemožno dodatočne nahrádzať. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške, ako žiadal, resp. v nižšej. Medzi náležitosťami v bode 5 a náležitosťami v bode 6 nie je žiadny reálny rozdiel, okrem nepatrnej „zmeny“ v údají o výške RPMN, avšak tento údaj nie je stranami objektívne a v celom rozsahu dohodnuteľný, nakoľko do vstupných údajov pre jeho výpočet vstupujú aj veličiny, na ktoré strany nemajú vplyv, napr. dátum vyplatenia úveru, ktorý v čase podania žiadosti o úver nie je známy, dátum splatnosti jednotlivých splátok, atď. Uvedené závery prezentoval pri svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení, č. k. 5Co/839/2015, v ktorom sa výslovne uvádza, cit.: „Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, skutočnosť, že navrhovateľ pri prijatí návrhu odporcu na uzatvorenie zmluvy napísal do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaje o RPMN úveru a predpokladanej RPMN revolvingového úveru líšiace sa od týchto údajov, ktoré uviedol odporca vo svojom návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamená, že navrhovateľ prijal návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že navrhovateľ odmietol návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol odporcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. Je teda zrejmé, že súd prvého stupňa výsledky vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania nedošlo k uzatvoreniu riadnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ 2. K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru poukázal na to, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukazuje na odôvodnenie rozsudku

Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tvrdí, že doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukazuje na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Oznámenie veriteľa o schválení úveru plní iba informačnú funkciu vo vzťahu k náležitostiam, ktoré boli medzi zmluvnými stranami dojednané už v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi: - určením podľa dátumu splátok a počtu mesačných splátok, - ustanovením § 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým výkladom teda možno dospieť k tomu, že postačuje uvedenie takých údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať, čo zo strany žalovaného bolo splnené. Závery Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (vrátane Zákona o spotrebiteľských úveroch) bolo o. i. schválené to, že (bod 32): „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia uvedeného zákona bolo zosúladenie Zákona o spotrebiteľských úveroch so Smernicou 2008/48/ES z dôvodu jej prvotnej nesprávnej implementácie, nakoľko požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti úveru“ bola požiadavkou nad rámec smernice a s jej uvedením alebo neuvedením ani nie je možné spojiť následky v podobe vyhlásenia poskytnutého úveru za bezúročný a bezodplatný. Popiera tiež závery žalobcu o povinnom členení splátky úveru na zložky istina, úrok a iné poplatky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie splátky, ani tento výklad podávaný žalobkyňou neobstojí. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 341/07 uviedol: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“ Existujú 4 základné výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická. Výklad právnej normy nemôže byť založený len na jednom spôsobe výkladu a už vôbec nie iba na jazykovom výklade. Najvyšší súd SR v uznesení 6MCdo 22/2010 „Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťaží alebo dokonca znemožní jej realizáciu.“ Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického

výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keď dané údaje by už mal obsahovať priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Takýto úver predpokladá výslovne § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina v splátke je 0,- Eur. Poukazuje týmto na nesprávnosť jazykového výkladu, ktorý bol v napádanom rozsudku uvádzaný ako jediný. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Predmetné závery konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017, zo dňa 22.02.2018, v ktorom sa o. i. uvádza, cit.: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“

4. Žalobkyňa tvrdí, že výška RPMN v predmetnej zmluve nebola správne určená, nakoľko do vzorca výpočtu neboli zahrnuté náklady podľa Dohody o poskytovaní služieb. Dohoda o poskytovaní služieb je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednaní. K samotnej Dohode o poskytovaní služieb žalovaný uvádza, že uzatvorenie tejto Dohody nebolo podmienkou na poskytnutie úveru. Uvedené vyplýva z článku I. bod 2 Dohody, kde je uvedené: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzatvorenie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.“ Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere.

Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Žalovaný tvrdí, že keďže Dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia príslušných je uvedené: Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Predmetné služby sú dobrovoľné. Ak by teda žalobca dohodu vôbec nepodpísal, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Vzhľadom k tomu, že Dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaj, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. 6. Žalovaný popiera dôvodnosť nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa svoj „žalobný nárok“ opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Žalovaný s poukazom na vyššie cit. zákonné ustanovenie uvádza, že žalobkyňa neuniesla v prvom rade ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku, t.j. v čom, resp. na akom základe si ho uplatňuje. Súčasne z tvrdení žalobkyne nie sú zrejmé základné skutočnosti, ktoré na zdôvodnenie uplatňovania takého nároku vlastne uplatňuje. 8. Z obsahu žaloby nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by žalobca bol oprávnený požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej podstatnými obsahovými náležitosťami je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v jeho prospech a na druhej strane záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutú odplatu za ich poskytnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Ako dôkaz predložil nasledovný rozpis vzorca pre výpočet RPMN pre úver zo zmluvy číslo 8500070828: Pri výpočte je potrebné vychádzať zo vzorca na výpočet RPMN uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) Význam symbolov: X- je ročná percentuálna miera nákladov, m- je číslo posledného čerpania, k- je číslo čerpania, preto $1 \leq k \leq m$, Ck- je výška čerpania k, tk- je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, preto $t_1 = 0$, m' - je číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, l- je číslo splátky alebo platby poplatkov, Dl -je výška splátky alebo platby poplatkov, Sl - je interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov. Výpočet RPMN pri úvere so splatnosťou 36 mesiacov: Klientovi sa poskytuje spotrebiteľský úver vo výške 930 Eur. Poplatok za možnosť odkladu splátok úveru je vo výške 31 Eur, uhrádza sa pri poskytnutí úveru. Spotrebiteľský úver bude klient splácať 36 mesiacov. Mesačná splátka je vo výške 33,01 Eur a obsahuje splátku istiny a úrokov. Celková čiastka, ktorú spotrebiteľ v súvislosti so spotrebiteľským úverom zaplatí za celú dobu poskytnutia úveru (t.j. 36 mesiacov), je vo výške 1188,36 Eur. Táto čiastka pozostáva z poskytnutej sumy úveru, sumy úrokov a poplatku za poskytnutie úveru. Vo výpočte RPMN sa v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. zohľadňujú náklady tvoriace súčasť celkových nákladov, teda úrok a poplatok za poskytnutie úveru. $930,00 = 33,01/(1 + X)^{1/12} + 33,01/(1 + X)^{2/12} + 33,01/(1 + X)^{3/12} + 33,01/(1 + X)^{4/12} + 33,01/(1 + X)^{5/12} + 33,01/(1 + X)^{6/12} + 33,01/(1 + X)^{7/12} + 33,01/(1 + X)^{8/12} + 33,01/(1 + X)^{9/12} + 33,01/(1 + X)^{10/12} + 33,01/(1 + X)^{11/12} + 33,01/(1 + X)^{12/12} +$

$33,01/(1 + X)^{13/12} + 33,01/(1 + X)^{14/12} + 33,01/(1 + X)^{15/12} + 33,01/(1 + X)^{16/12} + 33,01/(1 + X)^{17/12} + 33,01/(1 + X)^{18/12} + 33,01/(1 + X)^{19/12} + 33,01/(1 + X)^{20/12} + 33,01/(1 + X)^{21/12} + 33,01/(1 + X)^{22/12} + 33,01/(1 + X)^{23/12} + 33,01/(1 + X)^{24/12} + 33,01/(1 + X)^{25/12} + 33,01/(1 + X)^{26/12} + 33,01/(1 + X)^{27/12} + 33,01/(1 + X)^{28/12} + 33,01/(1 + X)^{29/12} + 33,01/(1 + X)^{30/12} + 33,01/(1 + X)^{31/12} + 33,01/(1 + X)^{32/12} + 33,01/(1 + X)^{33/12} + 33,01/(1 + X)^{34/12} + 33,01/(1 + X)^{35/12} + 33,01/(1 + X)^{36/12}$, $X = 0,2089$, RPMN je v tomto prípade 20,89%.

3. Z vyjadrenia žalobkyne k vyjadreniu žalovaného zo dňa 17.08.2018, doručené súdu dňa 24.08.2018 vyplynulo, že má za to, že žalovaný sa usiluje navodiť, že Zmluva o úvere č. 8500070828 zo dňa 22.07.2014, (ďalej len „Zmluva“) je právne bezvadným právnym dokumentom. Svoje presvedčenie odvodzuje predovšetkým svojou interpretáciou zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), interpretáciou záväznosti Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) pre konajúci súd a interpretáciou záväznosti Rozsudku tretej komory Súdneho dvora z 9. novembra 2016 sp. zn. C-42/15 (Home Credit Slovakia, a. s. proti Klára Bíroová) (ďalej len „Rozsudok C-42/15“) v prejednávacom spore. V prvom rade poukazuje na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. Februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V Rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že Zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto Zmluvy. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/výkladu zmlúv; b/platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). Z uvedeného nevidíme právny základ aplikácie rozhodnutia (Rozsudok C-42/15) prejudiciálneho konania, ktorý návrh podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. Decembra 2014 Súdnemu dvoru 2. februára 2015 v konaní Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej. Na podporu našich tvrdení poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica pod číslom 5Csp/31/2017, kde sa s uvedenou problematikou súd vysporiadal pod bodom 22 takto: „Naviac súd udáva, že v citovanom rozsudku SDEÚ vo veci Home Credit c/a Klára Bíroová zo dňa 09.11.2016 pod č. C 42/15 sa riešila otázka výkladu niektorých článkov Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/Es č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, pričom tejto Smernici nemožno priznať v danom prípade priamy účinok (a ani nepriamy účinok - vid' rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 20Co/50/2015), keďže súd rozhoduje o spore veriteľa a spotrebiteľa, teda o spore jednotlivcov. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, ktorý poskytujú len vnútroštátne súdy.“ K žalovaným citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu uvádza, že Najvyšší súd SR založil svoj výklad len na teleologickom výklade Zákona č. 129/2010 Z. z. (úmysel zákonodarca vyjadrený v dôvodovej správe k nemu) bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal, aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarca použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát. Navyše, pri teleologickom výklade celkom opomenul tú časť dôvodovej správy k novele Zákona č. 129/2010 Z. z.(zákonu č. 279/2017 Z. z.), ktorým zákonodarca vyslovene uvádza, že „ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou“ a z tejto dôvodovej správy do svojho rozhodnutia selektívne vybral len tú časť, ktorá podporuje jeho závery. Uznesenie Najvyššieho súdu SR vnáša do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne (ust. § 9 ods.

2 písm. l) pred novelou a po novele účinnej od 01.05.2018, ale aj ust. § 4 ods. 1 písm. h) a ust. § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.). Predmetné uznesenie z dôvodu jeho nepresvedčivého odôvodnenia neprijali mnohé súdy prvej či druhej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že slovné spojenie „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nebolo použité po prvýkrát zákonom č. 129/2010 Z. z., ale o 9 rokov skôr, a to Zákomom č. 258/2001 Z. z., výklad Najvyššieho súdu SR, ktorý je založený na teleologickom výklade zákona č. 129/2010 Z. z., je už zo samotnej logiky veci nesprávny, keďže Najvyšší súd SR opomenul skúmať právnu normu, v ktorej zákonodarca použil skúmanú normu po prvýkrát (čo má zásadný vplyv tiež na otázku právnej istoty). Navyše, je potrebné poukázať na skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z. z. prevzal Smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998). V zmysle čl. 15 tejto Smernice „Táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy.“. Uvedené potvrdil aj zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu tohto zákona, keď uviedol, že „Prijatím predmetného návrhu zákona bude zabezpečená požiadavka na zosúladenie nášho práva s právom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských úverov, konkrétne so smernicou 87/102/EEC zo dňa 12. 2. 1987 a doplnujúcimi smernicami 90/88/EEC a 98/7/EC.... Základnou požiadavkou vyplývajúcej zo smernice je, aby spotrebiteľ dostával primerané informácie o podmienkach úveru, nákladoch na poskytnutý úver a o záväzkoch. Smernica vyžaduje výhradne písomnú formu uzatvorenia zmluvy, určuje povinné náležitosti zmluvy, pričom ide o zmluvy uzatvorené na finančné čiastky vyššie ako 200 ECU a nižšie ako 20 000 ECU. Ďalej smernica stanovuje záväzný jednotný matematický vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej úrokovej sadzby a povinnosť uvádzať príklady tohto výpočtu. Smernica stanovuje právo spotrebiteľa na predčasnú úhradu úveru, upravuje činnosť fyzických osôb alebo právnických osôb poskytujúcich spotrebiteľský úver a ochranu dlžníka - spotrebiteľa v prípadoch, keď zmluvu ukončí veriteľ. Smernica sa zakladá na minimálnej harmonizácii, členské štáty si v oblasti ochrany spotrebiteľa môžu zaviesť prísnejšie ustanovenia, čím zabezpečenia spotrebiteľom na svojom území komplexnejšiu ochranu. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ však platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje tak, že vnútroštátne ustanovenie je možné vykladať eurokonformne, len za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (a všeobecných právnych zásad, najmä zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity). Ako vyplýva z vyššie uvedeného, použitím každej vnútroštátnej výkladovej metódy vrátane výkladu teleologického (nemáme na mysli vytrhnuté skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z. z., ale skúmanie tiež dôvodovej správy č. 279/2017 Z. z., kde teleologickým výkladom dospejeme k záveru, že Zákon išiel nad rámec Smernice a dôvodovej správy zákona č. 258/2001 Z. z., kde bola táto norma použitá po prvýkrát, a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z. z. nevyklučuje možnosť neúmyselnej chybnéj transpozície), dospejeme k záveru, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je nevyhnutné vykladať tak, že tieto požadujú členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. „Prebiť“ vnútroštátne právo nepriamym účinkom smernice nie je možné, nakoľko eurokonformný výklad má limity vo vnútroštátnom práve. Najvyšší súd totiž v tomto prípade rozhodol odlišným spôsobom ako prv v prípade skutkovo i právne obdobných veciach bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol argumenty, pre ktoré bola v danej veci sťažovateľkinmu právu poskytnutá odlišná ochrana, než v jej iných označených konaniach. Argumentácia najvyššieho súdu musí pritom byť spoľahlivým vodidlom pre obdobné situácie aj v budúcnosti. Okrem porušenia zásady právnej istoty najvyšší súd zároveň zanedbal svoju zákonom ustanovenú povinnosť pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.“ (I. ÚS 197/07). Zo súčasnej rozhodovacej praxe poukazuje na nasledovné rozhodnutia, v ktorých súdy právny názor Najvyššieho súdu neprijali, pričom rozhodnutí je značne viac: Rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 28.03.2018 sp.zn. 10Co/48/2017, Rozhodnutie Krajského súdu Košice, sp.zn. 5Co/468/2017 zo dňa 10.04.2018, Rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp.zn.: 21Co/109/20187 zo dňa 26.04.2018, Rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 11Co/97/2017, zo dňa 16. 05. 2018, Rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24Csp/31/2017 zo dňa 17.04.2018, Pokiaľ by sme aj akceptovali dodržanie ustanovenia zákona o „výške, počte a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nemôžeme sa stotožniť s tým, že zmluva obsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Z Rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4Co/333/2017 zo dňa 27.03.2018 vyplýva, že: „Odvolačný súd sa plne stotožnil so záverom vysloveným súdom prvej inštancie o tom, že splatnosť úveru uvedená len v závislosti od počtu splátok, t.j. 36 mesiacov, bez údajov o splatnosti prvej splátky a splatnosti poslednej splátky, nemôže nahradiť

náležitost' vymedzenú v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z.. Údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený v zmluve konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, na ktoré poukazuje v odvolaní žalovaný, a v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky úveru 01.02.2015 a poslednej splátky 01.01.2018 bolo vyhotovené dňa 19.12.2014, t.j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu dňa 17.12.2014, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval, nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, nie je podpísané žalobcom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru, je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z predloženej zmluvy nepochybne vyplýva, že ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a v zmysle Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobkyni túto charakteristiku spĺňa, žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytol žalobkyni ako fyzickej osobe úver, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Zo samotnej zmluvy je ďalej zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť jej obsah, bola už vopred pripravená na predtlačenom formulári, nakoľko sa uzavierala vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné dojednania, ktoré rovnako žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko taktiež boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Navyiac tieto nie sú stranami sporu podpísané“. Uvedené podporuje právny názor o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy. Ďalej žalovaný uvádza, že pokiaľ ide o počet, výšku a termíny splátok, žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdí, že zmluva obsahuje tieto údaje. Podľa nášho názoru tieto údaje v zmluve absentujú, aj v nadväznosti na vyššie uvedenú právnu analýzu, na základe čoho sa daný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov s absenciou ktorých je spojený ten následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Má za to i s poukazom na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa, že každý z atribútov vyjadrených v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom (poplatok za poskytnutie úveru). Pokiaľ majú podľa žalovaného vytykané zákonné náležitosti vyplývať z Oznámenia žalovaného o schválení úveru, poukazuje na to, že tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robila žalobkyňa (formulárová zmluva) a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobkyni, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobkyne. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500070828 zo dňa 22.07.2014, je zrejmé, že bod 5. (vyplňte) vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 17.07.2014 s tým, že bod 6. (nevypĺňajte) nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 22.07.2014. Až následne dňa 22.07.2014 vyhotovil žalovaný Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemal žalobca k dispozícii dňa 17.07.2014, preto oznámenie nemožno považovať za súčasť zmluvy, ale za nový návrh zmluvy, ktorý žalobca neakceptoval, nakoľko nie je opatrený jeho podpisom. Ako vyplýva zo súdnych rozhodnutí rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. 5Csp/13/2017 (bod 39. odôvodnenia) a č. 7Csp/14/2017 (bod 28. odôvodnenia) oznámenie žalovaného o schválení úveru nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou. K námietkam žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, uvádzame. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, údaj „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Podľa Rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, „pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená,

teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010)“. Nestačí len dedukcia z toho, kedy sú splátky splatné a koľko má byť splátok. Taktiež neobstojí tvrdenie žalovaného, že v prejednávanej veci neboli dokázané zákonným spôsobom ani žiadne oprávnené pochybnosti o platnosti právneho úkonu dohody o poskytovaní služieb. Má za to, že pokiaľ žiadosť/zmluvu pripravil žalovaný a ak má možnosť v zmysle dohody o poskytovaní služby hneď od poskytnutia úveru vyžadovať platenie za služby bez ohľadu na to či vôbec v budúcnosti žalobca služby využije alebo nie, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 OZ, takáto podmienka je neprijateľná (53 ods. 5 OZ). Uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č.k. 10C/291/2014 - 36 zo dňa 05.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015), o čom má žalovaný vedomosť. Ďalej poukazuje i na tú skutočnosť, že žalobkyňa mala v čase žiadania o poskytnutie úveru jediný záujem a to získanie úveru na preklopenie nepriaznivej situácie, preto nebolo v jeho záujme žiadať spolplatené služby a to ešte také, ktoré vôbec nemusí dostať. Z uvedeného je preto predmetný úkon - dohoda o poskytovaní služieb pre nedostatok vôle neplatný. (Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/934/2015 zo dňa 29.06.2016). Zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z.z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje, takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to, že zákon výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, máme za to, že je logické a spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy vzniknutej žalobcovi, v dôsledku čoho bol nútený domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016-63 zo dňa 31.08.2017, podľa ktorého „Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu o práve žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Keďže žalobca v danom spore úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného právnym predpisom, vznikom mu aj podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle hore uvedeného zákona nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa stotožnil aj s výškou finančného zadosťučinenia, keď bolo treba prihliadnuť aj k výške bezdôvodného obohatenia, ktorú sumu žalobca zaplatil žalovanému bezdôvodne, a tým aj na úkor svojej rodiny.“ Vzhľadom na to, že Zmluvu titulom absencie zákonných náležitostí ako aj nesprávne uvedeného RPMN považuje za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňa je povinná vrátiť žalovanému iba poskytnutú istinu úveru. Keďže zaplatila viac bez toho, aby žalovaný mal na túto sumu nárok, ide v tejto časti o bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobkyňu vydať, no keďže tak dobrovoľne neučinil, domáha sa žalobca svojho nároku cestou súdu. Má za to, že dostatočným spôsobom osvedčila tvrdenia uvedené v žalobe, a preto navrhuje súdu, aby žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.09.2018, doručené súdu dňa 25.09.2018 vyplýva, že žalovaný k tvrdeniu žalobkyne, že smernica predstavuje akt, ktorý zaväzuje povinnosťou iba členský štát, pričom ak existuje podrobnejšia zákonná úprava vo vnútroštátnom práve, je potrebné sa ňou riadiť s tým, že uvedené dáva do súvislosti s náležitosťou § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že je zavádzajúce, pretože žalobkyňa síce poukazuje na neexistenciu priameho účinku smernice, no neuvádza, že existuje aj tzv. nepriamy účinok. Najvyšší súd SR v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ Ústavný súd SR vo veci III. ÚS 666/2016 konštatoval, že pri výklade je nevyhnutné rešpektovať nielen vôľu vnútroštátneho zákonodarcu, ale aj únieového tvorcu, pretože pojmy, ktoré používa právo EÚ, môžu mať prirodzene obsah, ktorý nezodpovedá obsahu pojmom vnútroštátneho objektívneho práva - súvisí to s požiadavkou na jednotný výklad práva EÚ. Súdny dvor EÚ jednoznačne deklaroval, že ak sa má presadzovať vôľa európskeho normotvorcu, ktorá mala byť zabezpečená transpozíciou smernice, pre vnútroštátneho sudcu to v danom prípade znamená povinnosť eurokonformného výkladu, t. j. výkladu v súlade s cieľom, zmyslom a účelom transponovaných smerníc. Ústavný súd SR ustálil, že priamy účinok smernice neprichádza v danom prípade do úvahy, keďže ten existuje len vo vzťahu k jednotlivým členským štátom. Z tohto dôvodu nemôže priamo ukladať povinnosti jednotlivcom. Nepriamo mu však uložené byť môžu, o čo sa má pokúsiť vnútroštátny súd prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy. Autoritatívny výklad práva EÚ fakticky vylučuje, aby sa následne na vnútroštátnej úrovni realizoval dodatočný exkurz, či systematika vnútroštátnej úpravy, resp. konkrétneho zákona takýto výklad umožní. Zásada eurokonformného výkladu má totiž absolútnu interpretačnú prednosť. Význam a

aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Kücükdeveci (C-555/07), podľa ktorého (body 47 a 48) Napriek tomu sa povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí (pozri najmä v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 26; z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, Zb. s. I-4135, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26; z 18. decembra 1997, Inter-EnvironnementWallonie, C-129/96, Zb. s. I-7411, bod 40; Pfeiffer a i., už citovaný, bod 110, ako aj z 23. apríla 2009, Angelidaki a i., C-378/07 až C-380/07, Zb. s. I-3071, bod 106. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu tejto smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje, a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky von Colson a Kamann, už citovaný, bod 26; Marleasing, už citovaný, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26, ako aj Pfeiffer a i., už citovaný, bod 113). Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný, bod 114). Smernica predstavuje sekundárny akt únijskeho práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom.

5. Popierame preto tvrdenie žalobcu o rozpisovaní splátok. Tvrdenia žalobcu sú v rozpore sú súdnou praxou a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorý v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017, vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelomsledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“

6. Uvedené žalovaný uvádza z dôvodu, že ide o princíp/spôsob, ktorý je potrebné rešpektovať pri výklade vnútroštátneho zákona. II. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukazuje tiež na to, že záver spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z. z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského

úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z. z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe vyhlásenia úveru za bezúročný. III. Oznámenie veriteľa o schválení úveru neobsahuje žiadne nové skutočnosti; po právnej stránke ide o dokument, ktorý ma informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov v bode 6. Zmluvy. IV. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neuviedla na základe čoho by mal byť neplatný právny úkon dohody o poskytovaní služieb.

7. Ak žalobkyňa nemala záujem o poskytnutie služieb, nemusela uzavrieť Dohodu poskytovaní služieb. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by nemala záujem o poskytnutie služieb, uvedené začala tvrdiť až po podaní žaloby. V ostatnom sa žalovaný pridržiava svojich predchádzajúcich vyjadrení.

8. Spor bol prejednaný podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil prostredníctvom právneho zástupcu a súhlasil, aby súd vykonal pojednávanie v ich neprítomnosti.

9. Z vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní vyplynulo, že zotrváva na skutočnostiach uvedených v žalobe a na vyjadreniach žalobkyne k vyjadreniam žalovaného. Doplnila, že podľa výpočtu v interaktívnej kalkulačke zo stránky fininfo.sk RPMN nezodpovedá údaj v zmluve a i údaj o priemernej RPMN za 2. štvrťrok roku 2014 je rozdielny v porovnaní s predkladanou súhrnnou informáciou. Doplnila, že žalobkyňa sa v období uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy so žalovaným nachádzala v nepriaznivej životnej situácii. Predmetnú zmluvu uzatvorila za účelom získania sumy, nevyhnutnej na preklenutie daného nepriaznivého obdobia. Má za to, že uplatňované finančné zadost'učinenie vo výške 300,- Eur je primerané, vzhľadom na podstatný rozdiel sumy, ktorú žalovaný poskytol žalobkyne a ktorú žalobkyňa zaplatila. Finančná situácia žalobkyne sa uzatvorením zmluvy so žalovaným ešte viac zhoršila.

10. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to : Dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 22.07.2014, výpis z účtu, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 22.07.2014 vrátane splátkového kalendára, oznámenie veriteľa zo dňa 29.09.2017, Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 17.07.2014, Zmluvné dojednanie Zmluvy o revolvingovom úvere, vyjadrenia žalobkyne k vyjadreniu žalovaného a vyjadrenia žalovaného k vyjadreniu žalobkyne, interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2.štvrťrok 2014 a zistil tento skutkový stav:

11. Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500070828 zo dňa 17.07.2014 bolo preukázané, že žalobkyňa uvedený deň v bode 5. žiadosti požiadala žalovaného o poskytnutie úveru (úverového limitu) v sume 930,- Eur, ktoré by žalobkyňa splácala žalovanému v 36 mesačných splátkach po 33,01 Eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru+ poplatok za poskytnutie úveru) bola vo výške 1.219,36 Eur, predpokladaná RPMN úveru mala byť 20,89%, ročná úroková sadzba úveru mala byť 18,02 %, priemerná RPMN za úver mala byť 49,67 %, poplatok za poskytnutie úveru 31,- Eur.

12. Žalovaný v bode 6. vyplnil dňa 22.07.2014 žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere tak, že poskytnutá čiastka úveru t.j. úverový limit bol vo výške 930,- Eur, ktoré by žalobkyňa splácala žalovanému v 36 mesačných splátkach po 33,01 Eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru+ poplatok za poskytnutie úveru) bola vo výške 1.219,36 Eur, RPMN za úver 20,89 %, ročná úroková sadzba úveru 18,02 %, priemerná RPMN za úver 49,67 %, poplatok za poskytnutie úveru 31,- Eur.

13. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500070828 zo dňa 22.07.2014 vyplýva, že žalovaný žalobkyne oznámil schválenie úveru v sume 930,- Eur, so

splatnosťou úveru 36 mesačných splátkach po 33,01 Eur pričom výška splátky podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne) je 22,56Eur, poplatok za poskytnutie úveru 31,- Eur, s tým, že dátum splatnosti prvej splátky úveru je 01.09.2014 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru je 01.08.2017, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania je 1. RPMN úveru je 20.89 %, priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania úveru 49,67 %, ročná úroková sadzba úveru 18,02 %, celková čiastka, ktorú má žalobkyňa žalovanému zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru+ poplatok za poskytnutie úveru) bola vo výške 1.188,36 + odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb vo výške 812,16 Eur.

14. Z listiny predloženej žalovaným "rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. 8500070828 vyplýva, že RPMN bola žalovaným vypočítaná podľa vzorca na 20,89%.

15. Podľa prehľadu platieb žalobkyňa uhradila žalovanému č. 8500070828 sumu vo výške 2.000,52 Eur.

16. Po právnej stránke posúdil súd zmluvný vzťah v súlade s právnou úpravou platnou ku dňu uzavretia zmluvy.

17. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 1, ods. 3, ods. 5 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 2 písm. a), písm. b), písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov na účely tohto zákona sa rozumie: a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

20. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

21. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

22. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

23. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

25. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. V konaní nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníkom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bolo žalobkyňi schválené poskytnutie úveru vo výške 930,- Eur. Žalobkyňa zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na spotrebiteľskú zmluvu.

27. Sporným v konaní bolo či uvedená zmluva o úvere má alebo nemá všetky náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a či sa v dôsledku ich prípadnej absencie považuje úver podľa § 11 tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, vo vzťahu ku ktorej žalobkyňa tvrdila, že nebola správne v zmluve uvedená, nakoľko nebolo uvedené rozlíšenie splátky na istinu, úroky a poplatky, súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. V ňom bolo konštatované, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Najvyšší súd SR tak konštatoval, že uvedené ustanovenie zákona treba vykladať eurokonformne s poukazom na výklad podaný v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 z 09.11.2016. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='279/2017%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='483/2001%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 <aspi://module='ASPI'&link='299/2017%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Tento žalobkyňou vytýkaný nedostatok preto nespôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru.

28. V zmluve o revolvingovom úvere sa uvádza len toľko, že splátok má byť 36 a že výška splátky je 33,01 Eur, pričom zo zmluvy nevyplýva, v ktorý deň má byť mesačná splátka splatná. Súd má za to, že zo zmluvy nie je vôbec zrejmé, ktorý deň v mesiaci majú byť splátky splatné a ani to, počnúc ktorým mesiacom je dlžník povinný začať splátky splácať, či prvá splátka má byť uhradená už v mesiaci poskytnutia úveru, alebo až v nasledujúci mesiac a nie je možné ani len vyvodiť, dokedy má dlžník splátky splácať, teda kedy je splatná posledná mesačná splátka, a preto súd konštatuje, že absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, a to vymedzenie konečnej splatnosti úveru. Uvedené údaje predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere vôbec neobsahovala. Uvedený záver o nedostatku

presného údaja o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru je aj v súlade s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Podľa výroku č. II a III tohto rozsudku čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Síce zmluva nemusí uvádzať 36 konkrétnych dátumov splatnosti všetkých 36 mesačných splátok, ale musí byť z nej nepochybne zrejmé, kedy majú byť splátky splatné. Podmienky predloženej zmluvy však neumožňujú ani len vyvodiť (nieto ešte nepochybne zistiť), kedy (ktorý deň v mesiaci) majú byť splátky splatné, kedy má začať dlžník úver splácať a kedy sa jeho povinnosť splácať úver končí. Konečnú splatnosť nie je možné zo zmluvy ustáliť ani odpočtom dní či mesiacov, nakoľko z predloženej zmluvy nie je jasné, odkedy má byť 36 mesiacov, počas ktorých sú splatné splátky úveru, počítaných - či od uzavretia zmluvy, resp. až mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy, alebo od okamihu čerpania úveru, alebo či sa 36 mesiacov viaže na inú skutočnosť. V čase, kedy žalobkyňa predmetnú zmluvu o úvere podpísala, nebola oboznámená s údajmi o dobe trvania zmluvy a ani termíne konečnej splatnosti úveru, ktoré v zmluve nie sú uvedené. Nedostatok týchto náležitostí preto spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/210 Z.z.

29. Podľa názoru súdu nepostačuje ak by tieto údaje boli prípadne uvedené len v dodatočne žalovaným vyhotovenom Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Oznámenie je dlžníkom odosielané až po vyplnení a podpísaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Aj z obsahu tohto oznámenia je celkom zrejmé, že pokiaľ je žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere žalobkyňou podpísaná dňa 17.07.2014 a oznámenie je datované dňom 22.07.2014, oznámenie bolo vyhotovené až po tom, čo žalobkyňa podpísala žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere a oznámenie až následne malo byť žalobkyňi doručené, a to už s údajmi o úvere, ktoré ňou podpísaná žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala (tu už je napríklad uvedená aj konečná splatnosť úveru či termíny splatnosti splátok úveru). Okrem toho aj z čl. 2.2 zmluvných dojednaní žalovaného možno vyvodiť, že toto oznámenie žalovaný posielal dlžníkom dodatočne až po predchádzajúcom vyplnení a podpísaní žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník sa teda dozvie niektoré z podstatných povinných náležitostí zmluvy o úvere až po tom, čo z jeho strany dôjde k podpisu listiny označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, pričom zákon vyžaduje, aby už pri podpise zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v tomto prípade nebolo dodržané. Dlžník sa nemôže dozvedieť niektoré z parametrov úveru až po podpise zmluvy, tieto mu musia byť známe už pri podpise zmluvy, a to preto, aby sa mohol objektívne rozhodnúť, či využije služby žalovaného alebo iného poskytovateľa úverov. Nie je preto prípustné, aby dlžníkovi akákoľvek náležitosť zmluvy, ktorú zákon vyžaduje, aby bola známa už pri uzatvorení zmluvy a ktorá má vplyv na jeho rozhodnutie uzavrieť či neuzavrieť zmluvu, bola oznámená až dodatočne, po uzatvorení zmluvy. V takomto prípade sa teda dlžník - spotrebiteľ dozvedá podstatnú náležitosť, ktorá mala byť zakotvená v zmluve, až po uzatvorení zmluvy, avšak nemá viac možnosť ani prípadne prehodnotiť svoje rozhodnutie uzatvoriť alebo neuzatvoriť zmluvu.

30. Z predloženej zmluvy vyplýva, že v nej chýba i podstatná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ) - adresa na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V úvode zmluvy je uvedený len názov a adresa veriteľa, čo na splnenie zákonnej náležitosti nepostačuje.

31. Predmetná úverová zmluva neobsahuje ani uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet o ročnej percentuálnej miery nákladov, a takisto správny údaj o priemernej RPMN. V úverovej zmluve je údaj o priemernej hodnote RPMN uvedený 49,67 %, avšak zo zverejnených súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2014 vyplýva, že pre uvedený druh úveru (číslo riadku 6) nie je priemerná RPMN v takejto výške. Správne mala byť podľa týchto súhrnných informácií uvedená priemerná RPMN vo výške 44,06 %.

32. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd vyhodnotil úver z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona za úver bezúročný a bez poplatkov. Absencia čo i len jednej z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v ustanovení § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúca na to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, a preto sa súd podrobnejšie nezaoberal ďalšími náležitosťami zmluvy o úvere.

33. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené žalobkyňa bola povinná zaplatiť len čistú istinu bez úrokov a poplatkov a všetko ostatné, čo nad rámec istiny plnila, je plnením, na ktoré od počiatku žalovaný nárok nemal, nakoľko sa na uvedenú úverovú zmluvu vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd konštatuje, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť nemusí byť konštatovaná samostatným rozsudkom v súdnom konaní, ale pre účely žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia splnenie podmienok na aplikáciu zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyhodnocuje prejudiciálne. Fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa pritom uplatní od uzatvorenia zmluvy, čiže nárok na úroky a poplatky žalovaný nemal od počiatku.

34. Medzi stranami konania nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobkyni zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500070828 peňažné prostriedky vo výške 899,-Eur (930,- Eur znížená o odmenu z dohody za poskytnutie služby 31,- Eur) a že žalobkyňa žalovanému vrátila na úver č. 8500070828 sumu 2.000,52 Eur. Žalobkyňa poskytnuté peňažné prostriedky žalovanému vrátil v celej výške, resp. vo vyššej výške, a to o sumu 1.101.52 Eur (2.000,52 - 899,-). Vzhľadom na uvedené je žalobkyňou podaná žaloba o zaplatenie 1.101.52 Eur titulom bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu dôvodná. Žalovanému vznikla povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to žalobkyni podľa § 456 Občianskeho zákonníka, keďže na jej úkor sa žalovaný obohatil. Z uvedených dôvodov sú žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.101.52 Eur.

35. Z hypotézy právnej normy /§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z./ v časti, v ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom /zákonom č. 250/2007 Z. z./ a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Je síce zrejmé, že zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma a postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, no čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi na súde a tento právoplatným rozhodnutím rozhodol o porušení práva spotrebiteľa alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Ide napríklad o zodpovednosť vzťah zo zodpovednosti za škodu alebo bezdôvodné obohatenie, prípadne aj vzťah, obsahom ktorého je právo na zdržanie sa neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo ich používanie alebo na vyslovenie neprijateľnosti. Čiže úspešné uplatnenie nároku z porušenia práv alebo povinností je podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia, pričom pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, nemôžeme hovoriť, že bol úspešný. Predpoklad pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

36. Je zrejmé, že v predmetnej veci žalobkyni, ktorá je spotrebiteľom, nebol doposiaľ voči žalovanému právoplatným rozhodnutím súdu priznaný nárok z porušenia práv určených na ochranu spotrebiteľa alebo z porušenia povinností uložených na ochranu spotrebiteľa dodávateľom. Súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 14.09.2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/389/2015.

37. Naviac z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy pre priznanie ktorej nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Súd nemal preukázané, akú konkrétnu ujmu žalobca utrpel, keďže ju žiadnymi dôkazmi nepreukázala, a teda nebolo by možné následne ani určiť konkrétne primerané finančné zadosťučinenie, ktoré by slúžilo k reparácii (k zhojeniu, odčineniu) vzniknutej ujmy na strane žalobkyne. Žalobkyňa v tomto prípade neuniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej ujmy, keďže dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho

účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 52/2010 <aspi://module='JUD'&link='JUD61977SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Vzhľadom na uvedené považoval súd priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyňi za nedôvodné a v tejto časti žalobu zamietol.

38. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. P Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobkyňa bola úspešná v jednom výroku a to v uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a neúspešná pri uplatnení nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia, v ktorom výroku bol úspešný žalovaný. Neúspech žalobkyne je zároveň úspechom žalovaného. Nakoľko každá zo sporových strán mala vo veci úspech len čiastočný súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Lehotu na splnenie povinnosti 3 dni od právoplatnosti rozsudku určil súd podľa § 232 ods. 3 veta prvá CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín ku Krajskému súdu v Trenčíne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 1,2,3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie / § 366 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.